

No ens sorprèn - tot i que si ens preocupa - que avui en dia i tot i la lluita constant, la societat encara està assentada sobre unes bases cisheteropatriarcales. Aquest masclisme intrínsec que portem dins des que ens comencen a educar es creu que té dret d'excloure o maltractar a aquells que no encaixen en la seva injusta normativitat. Un dels col·lectius més afectats per aquest marc opriment és el transsexual, perquè no només és el més estigmatitzat i oblidat de tots, sinó que també és el que més dificultats té per dur una vida plena.

Per entendre el què és la transsexualitat primer de tot hem d'assentar dues premisses: la primera és que el sexe és l'aparell reproductor, per tant, generalment és penis o vagina (amb l'excepció dels intersexuals, qui poden presentar característiques biològiques d'ambdós sexes). La segona és que el gènere, el qual és una construcció social que arrosseguem des de principis de la història, és l'expressió que les persones adoptem per ser qui som. Aquí és on expressem si som nois, noies o persones no binàries (no senten comoditat ni representació en cap dels dos gèneres). Aquest fet es coneix com a identitat de gènere i acostuma a coincidir amb el sexe amb el qual naixem - més per pressió social, educació i imposició que cap altra cosa -.

Però quan no es produeix aquesta coincidència, i, per tant, el gènere que s'assigna a conseqüència del sexe, no representa la identitat, amb el que sent i en com es vol expressar, és quan parlem de transsexualitat. Com no són persones normatives ni respecten les regles de la cisheterosexualitat, es veuen amb la necessitat (més que justificada) de formar part del col·lectiu LGTB (Lesbianes, Gais, Transsexuals, Bisexuals) per tal de defensar i visibilitzar els seus drets.

La identitat de gènere, així com l'orientació sexual, per molt que s'ha intentat "corregir" mitjançant violacions, teràpies alternatives, electroxoc, etc. al llarg de la història i ara encara a molts països d'arreu del món, és una cosa que no pot escollir-se ni canviar-se, i, per tant, intentar-ho és atacar els drets humans d'aquestes persones. Afegir també, que la identitat de gènere i l'orientació sexual són factors totalment independents i un no condiciona a l'altre.

Quan el col·lectiu no és respectat, és intentat ser "curat", és exclòs, agredit, marginat, etc. és quan ens trobem amb la transfòbia. Avui en dia, en més d'un terç dels països del món el col·lectiu LGTB és assenyalat, empresonat, privat de drets (treballar, canviar el DNI, estudiar, viure a casa, etc.) i inclús penat a mort. Ara encara en alguns Estats les persones transsexuals han de sotmetre's a l'esterilització per tal d'obtenir el reconeixement jurídic del seu verdader gènere, vulnerant així drets humans, ja que no es pot obligar a ningú a sotmetre's a cirurgies o modificacions per tal de reconèixer com ells i elles se senten.

Aquí també juga un paper important la violència institucional, que és aquella que ve de les institucions públiques quan aquestes no tenen en compte al col·lectiu o no protegeixen els seus drets. Per exemple, amb la dificultat i la burocràcia per la qual han de passar per poder canviar el seu nom i gènere; que al metge els hi continuïn preguntant "pel gènere de veritat"; que s'hagin de pagar les seves hormones i transicions, fent que el seu gènere depengui de la seva economia; la desocupació; etc. De fet, grups sindicalistes el 2018 donaven una dada aproximada que el 80% del col·lectiu a Catalunya es trobava en situació d'atur.

La transsexualitat fins fa no res, en el DSM-IV era considerada un trastorn mental, però en la nova actualització (DSM-V) es va canviar el diagnòstic per disfòria de gènere, que equival al sentiment de disgust i rebuig amb el gènere que la persona té atribuït en néixer. Un sentiment que no totes les persones trans senten. Que estigui recollit com a patologia reforça molt l'estigmatització que pateixen i més si l'Estat espanyol requereix aquest diagnòstic per canviar legalment el nom i el gènere en el DNI i el registre. Aquest certificat s'obté quan una persona professional de la psiquiatria o de la psicologia clínica considera que la persona "pacient" és o no transsexual i s'adapta al rol de gènere amb el qual s'identifica. És un procés que pot durar fins a anys (fet considerat com a violència institucional) i que es pot fer tan difícil, que moltes persones decideixin no portar-lo a terme, fet que suposa que una part del col·lectiu no disposi d'una documentació adient a la seva identitat sentida.

És per tot això que necessitem un canvi radical en l'educació. Formació i informació a les escoles en relacions sexoafectives sanes i diverses, on tothom tingui cabuda i on es tracti amb naturalitat qualsevol identitat i orientació, desmuntant els múltiples mites, així com els discursos "biologistes" que es recolzen en la ciència per deslegitimar la transsexualitat.

Canvis en les polítiques sanitàries on el tractament i les operacions entrin per la sanitat pública, a banda de l'especialització i la formació del personal sanitari en aquesta matèria, per assegurar el millor tracte al col·lectiu. I, per descomptat, adoptar mesures en el món laboral com protocols de prevenció i actuació en cas d'assetjament o discriminació per raó d'identitat i assegurar la inserció laboral del col·lectiu per tal que deixin de ser de les persones més desocupades de la societat.

Això també ens fa pensar en altres detalls com per exemple les etiquetes dels serveis o les de la roba. Hem d'exigir una arquitectura universal que millori la qualitat de vida de tots i cadascun dels col·lectius existents a la societat i les polítiques de màrqueting i comerç necessàries per erradicar la segregació dels gèneres, talles, etc.

Hem de ser educats en la igualtat, lliures de prejudicis, de rols de gènere i de masclisme.